

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Mgr. E. F.**, insolvenční správce společnosti BREDLEY AND SMITH, s.r.o. (dříve PROLUX Consulting Int. s.r.o.), se sídlem Praha 4, Podolská 90/5, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 31. 8. 2012 č.j.: ČOI 78568/12/O100/1000/12/Če/Št,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

U Městského soudu v Praze podala společnost PROLUX – Consulting, Int. s.r.o. žalobu proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 31.8.2012, č.j.: ČOI 78568/12/O110/1000/12/Če/Št, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitelky inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy ze dne 14.5.2012, č.j. 10/1169/11/34, o uložení pokuty pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 4 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně spotřebitele). V obou částech výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný změnil slova „obdobně sankci v podobě odměny pro jmenovanou společnost“ na slova „obdobně odměnu pro jmenovanou společnost“. Ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Ke dni 11.9.2013 byl změněn název obchodní firmy žalobce na BREDLEY AND SMITH, s.r.o. Následně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15.12.2015, č.d.: MSPH 98 INS 28666/2014-B-13, byl na majetek žalobce vyhlášen konkurz. Insolvenční správce Mgr. E. F. podal dne 2.4.2017 návrh, aby soud v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného pokračoval. Soud na základě tohoto návrhu proto mohl rozhodnout o podané žalobě.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech účastníka řízení. Toto porušení práv mělo za následek nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že i žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v řízení došlo k porušení jeho procesních práv a to ve vztahu ke způsobu, jakým správní orgán I. stupně vyrozumíval žalobce jako účastníka řízení o důkazních úkonech v podobě výslechu svědků, jakým způsobem a v jakých vzájemně si kolidujících termínech je nařizoval. Dále žalovaný musel dospět k závěru, že pokud prvostupňový správní orgán vycházel při zjišťování skutkového stavu z protokolů o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu, tak skutková zjištění, která by z těchto listin učinil, jsou pro zjištění skutkového stavu nepoužitelná. Žalovaný dále přisvědčil v rámci odvolacího řízení námitkám žalobce, že v prvostupňovém správním řízení nebylo provedeno řádné dokazování listinami, tj. kontrolními protokoly ze dne 19.4.2011 a 5.5.2011 a tzv. manuálem určeným pro realitní makléře, z nichž správní orgán činil skutková zjištění. Přes shora uvedené vady však žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán učinil ve věci potřebná skutková zjištění, nechyboval při právním hodnocení vytýkaného jednání a bezpečně prokázal, že se žalobce dopustil správního deliktu. Žalobce poukázal na to, že žalovaný výslovně označil kontrolní protokoly za důkazy, z nichž dovozuje naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, ale na druhou stranu připustil, že důkazy těmito listinami provedené v prvostupňovém řízení jsou zatíženy vadou v podobě porušení § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že porušení § 51 odst. 2 správního řádu není vadou, která mohla mít vliv na správnost a zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Při takovém postupu účastník nemůže předvídat hodnocení věci správním orgánem a nemůže zaměřit své důkazní návrhy. Žalovaný nerespektování závazných ustanovení o procesních postupech označil jako nepodstatnou vadu řízení, což je v rozporu s požadavkem právní jistoty a předvídatelnosti jednání orgánu veřejné moci při aplikaci práva. Žalobce uvedl, že při rozhodování o naplnění sankční odpovědnosti se správní orgán nemůže spokojit s pouze s kontrolním zjištěním, které žalobce navíc zpochybňoval. Pro zjištění skutkového stavu mělo být provedeno řádné dokazování, když navíc protokoly o kontrole nebyly jako důkazy řádně provedeny. Žalobce jako účastník řízení nebyl o provádění důkazu těmito protokoly vyrozuměn a nemohl se k nim vyjádřit. Pokud tyto vady žalovaný neshledal jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí a z těchto protokolů jako z důkazů vycházel, je třeba napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Jestliže kontrolní protokoly jako důkazy nebyly procesně provedeny, výslechy svědků jsou z větší části procesně nepoužitelné, listiny předané Policií České republiky jsou rovněž důkazně nepoužitelné a další listiny nebyly jako důkazy procesně provedeny, nemohl být řádně zjištěn skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Pokud se jedná o výslechy svědků, zde žalobce poukázal na to, že bývalí zaměstnanci neuvedli nic konkrétního, nebyl vyslechnut žalobcem navrhovaný svědek B., i když to podle ostatních výpovědí měl být právě on, kdo klienty uváděl v omyl. Žalobce namítl i neprovedení výslechu jím navrhovaného svědka S. a vyslovil nesouhlas s odůvodněním neprovedení tohoto důkazu.

Dle žalobce právní hodnocení smlouvy o podpoře prodeje nemovitosti není správné. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem, že ve smlouvě je sjednána exkluzivita prodeje nemovitosti s tím, že se nelze po uzavření této smlouvy se záležitostí prodeje nemovitosti obracet též na jiné subjekty (realitní kanceláře). Žalovaný nesprávně hodnotí ujednání stanovící povinnost neuzavřít smlouvu o zcizení nemovitosti bez součinnosti s žalobcem, neboť pomíjí skutečnost, že smluvní ustanovení hovoří pouze o součinnosti, tedy možnosti být přítomen úkonu zcizení nemovitostí a nikoli o zákazu jiné činnosti vedoucí k zajištění,

vyhledání zájemce. Požadovaná součinnost při uzavírání zcizovací smlouvy nijak nebrání při tomto úkonu účasti dalším subjektům, které si spotřebitel v souvislosti s prodejem své nemovitosti nasmlouval. Žalobce uvedl, že exkluzivita nebo výhradnost, je-li zakotvena ve smlouvě v realitní praxi, zakazuje klientovi po dobu trvání takové smlouvy činit jakékoli aktivity za účelem realizace prodeje jeho nemovitostí – tedy zejména nabízet je prostřednictvím jiných subjektů, což smlouva žalobce nezakazuje.

K výši uložené sankce žalobce namítl, že žalovaný se vůbec nezabýval jejím likvidačním charakterem uložené sankce. Prvostupňový správní orgán vybočil z mezí správního uvážení a důkazní nepoužitelnost drtivé většiny obsahu spisu nahradil sankcí v samé horní hranici jejího rozpětí. Podle názoru žalobce nemá odůvodnění výše uložené pokuty oporu v provedených důkazech, pokud jde o způsob spáchání tvrzeného správního deliktu i jeho následků a okolností. Žalovaný vůbec nezkoumal majetkovou situaci žalobce k okamžiku udělení sankce.

V závěru žaloby žalobce navrhnul, aby ve smyslu § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) soud použil své moderační právo, dospěje-li k závěru, že nejsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí napadeného touto správní žalobou.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal v případech žalobcem tvrzeného porušení jeho procesních práv v souvislosti s prováděním výslechů svědků prvoinstančním správním orgánem a s relevancí vysvětlení podaných na Policii ČR pro předmětné správní řízení na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v případech, kde žalovaný v postupu prvoinstančního správního orgánu shledal vady tak závažné, že mohly mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, prohlásil úkony těmito vadami postižené za ve správním řízení nepoužitelné (některé ze svědeckých výpovědí, vysvětlení podaná na Policii ČR) a vycházel při posuzování věci toliko z podkladů relevantních. Žalovaný uvedl, že uzavřel-li v jednotlivých případech, že ta která vada řízení nemohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost, nejednalo se v žádném případě o zlehčování dané vady, nýbrž o postup v souladu se zákonem (ust. § 89 odst. 2 správního řádu), jenž byl v každém jednotlivém případě řádně odůvodněn.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že v souvislosti s kontrolními protokoly ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 byl porušen § 51 odst. 2 správního řádu, žalovaný uvedl, že kontrolní protokol pořízený dle zákona o státní kontrole představuje specifický podklad pro vydání rozhodnutí v případech postupu dle § 150 správního řádu, kdy podle § 150 odst. 2 správního řádu může být v řízení o vydání příkazu jediným podkladem kontrolní protokol a podle § 150 odst. 1 správního řádu může být vydání příkazu prvním úkonem v řízení. Žalovaný se tak domnívá, že povinnost stanovená v § 51 odst. 2 správního řádu se nevztahuje na případy, kdy jsou skutková zjištění zachycena v kontrolním protokolu pořízeném podle zákona o státní kontrole. Žalovaný dále uvedl, že s kontrolním protokolem ze dne 19. 4. 2011 byl žalobce seznámen oznámením ze dne 2. 5. 2011 doručeným do jeho datové schránky dne 4. 5. 2011. S kontrolním protokolem ze dne 5. 5. 2011 byl žalobce seznámen oznámením ze dne 5. 5. 2011 doručeným do jeho datové schránky dne 11. 5. 2011. Proti protokolu podal žalobce námítky, o nichž bylo inspektorátem ČOI Středočeského a Hl. m. Prahy rozhodnuto rozhodnutím ze dne 19. 5. 2011 tak, že jim nebylo vyhověno. V ostatním žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se vypořádává s obdobnou námitkou žalobce učiněnou v rámci odvolacího správního řízení.

K důkazům v podobě svědeckých výpovědí uvedl žalovaný, že z výsledků, které byly prvostupňovým správním orgánem provedeny v souladu s právními předpisy, lze bez jakýchkoli pochybností vyvodit závěr o tom, že žalobce užíval při svém jednání se spotřebiteli nekalých obchodních praktik minimálně již od roku 2007, a to soustavně, systematicky, běžně a podle všeho i zcela záměrně. Co se týče návrhů žalobce na vyslechnutí jím navržených svědků, žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán dospěl v případě všech návrhů k oprávněnému a odůvodněnému závěru, že relevantní stav věci je již v řízení dostatečně zjištěn na základě jiných podkladů a není proto účelné navržené svědky vyslýchat. Za neopodstatněnou považuje žalovaný námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně nekriticky přejal do své argumentace zavádějící a nesprávné tvrzení svědkyně J., že jako podílový spoluvlastník prodávat nemůže, a zcela pominul i skutečnost, že v daném případě nešlo o vlastní úkon převodu vlastnictví. V tomto bodě odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Pokud jde o tzv. manuál určený pro realitní makléře, tato listina ve správním řízení nepochybně jako důkaz provedena byla. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ohledně žalobcem tvrzené neexkluzivity smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí žalovaný uvedl, že exkluzivita v daném případě spočívá v tom, že ve smlouvě je ujednáno, že žalobci náleží odměna vždy, dojde-li za účinnosti této smlouvy k uzavření smlouvy o prodeji předmětných nemovitostí, k uzavření smlouvy o budoucí smlouvě o prodeji předmětných nemovitostí, smlouvy o rezervaci předmětných nemovitostí nebo nastanou-li jiné skutečnosti, jejichž důsledkem je změna vlastnictví předmětných nemovitostí, a to bez ohledu na to, zda ke změně vlastnictví dojde přičiněním žalobce nebo v součinnosti s ním (viz čl. I odst. 1 in fine ve spojení s čl. II odst. 2 a čl. IV. odst. 1 Smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí, která tvoří přílohu kontrolních protokolů ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011). Podle čl. II. odst. 3 písm. g) předmětné smlouvy je klient povinen neuzavřít s jinou osobou smlouvu, kterou se zcizují předmětné nemovitosti ani smlouvu o této budoucí smlouvě bez součinnosti poskytovatele. V čl. V. odst. 2 smlouvy je pak sjednána smluvní pokuta ve výši 6 % z ceny nemovitostí, nejméně však ve výši 19.500 Kč pro případ, že klient své povinnosti vyplývající ze smlouvy poruší. Dle žalovaného spotřebitelskou veřejností je rozdíl mezi „exkluzivní“ a „neexkluzivní“ smlouvou uzavíranou s realitní kanceláří za účelem prodeje nemovitosti oprávněně chápán tak, že uzavře-li spotřebitel s realitní kanceláří smlouvu neexkluzivní, bude mít tato realitní kancelář nárok na odměnu pouze tehdy, zajistí-li kupujícího – zájemce o nabízenou nemovitost dříve než jiné realitní kanceláře, jež nemovitost rovněž nabízejí, popř. než sám majitel. Politikou žalobce zjevně bylo uzavřít Smlouvu o podpoře prodeje nemovitostí s co největším počtem spotřebitelů a následně při případném prodeji nemovitosti bez součinnosti žalobce a bez jeho přičinění vyinkasovat od spotřebitelů odměnu a smluvní pokutu, o které tito při podpisu smlouvy předložené jim žalobcem neměli ani tušení, když byl z jeho strany vytvářen dojem, že nic takového nehrozí.

K žalobcem namítanému likvidačnímu charakteru uložené sankce, žalovaný uvedl, že se v rámci odvolacího správního řízení koncentroval na přezkoumání odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí, na posouzení relevance podkladů, z nichž toto odůvodnění vycházelo, a následně pro přehlednost provedl vlastní odůvodnění výše uložené sankce, které bylo v souladu se všemi závěry, ke kterým žalovaný v průběhu přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí dospěl, a odpovídalo plně požadavku na přezkoumatelnost správního rozhodnutí. Zkoumáním zda je či není uložena pokuta likvidační, se explicitně nezabýval, neboť pro toto zkoumání neobdržel od žalobce žádný reálný podnět ani podklady vztahující se

k majetkové situaci společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133). Pro úplnost žalovaný uvedl, že poté, co bylo žalobci napadené rozhodnutí oznámeno, tento nepožádal správní orgán o možnost uhradit uloženou pokutu ve splátkách. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by sankce byla zjevně nepřiměřená. Při stanovení výše sankce nevybočil z mezí správního uvážení, neboť se pohyboval v rámci sazby stanovené zákonem a výši uložené pokuty řádně a přesvědčivě odůvodnil.

Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Ve správním spise, který byl soudu předložen, jsou založeny kontrolní protokoly ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011, z nichž vyplývá, že v tyto dny byla provedena na základě podnětu spotřebitele kontrola na místě inspektory České obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hl. m. Prahy, a to formou fiktivního prodeje pozemku v lokalitě Příbram VI – Březové (kontrola ze dne 19. 4. 2011) a formou fiktivního prodeje bytové jednotky v osobním vlastnictví v lokalitě Praha 9 – Čakovice (kontrola ze dne 5. 5. 2011). Přílohami obou kontrolních protokolů jsou údaje k předmětu prodeje, smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí a poptávka klienta po nemovitosti. Z kontrolního protokolu ze dne 19. 4. 2011 vyplývá, že makléř žalobce sdělil spotřebitelům (majitelům pozemku a inspektorům), že si na rozdíl od jiných pražských realit neúčtuje v průběhu nabídky pozemku další přírázky a sám sdělil, že nemá žádné exkluzivní právo prodeje. Na opakované dotazy ze strany spotřebitelů ohledně exkluzivity nabízené smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí makléř žalobce odpověděl, že žalobce nenabízí exkluzivní smlouvu a že zde nehrozí ani žádná sankce. Obdobný průběh kontroly vyplývá z kontrolního protokolu ze dne 5. 5. 2011, kdy žalobce zastupoval jiný makléř, než v případě kontroly uskutečněné dne 19. 4. 2011. Také v průběhu této kontroly, jak vyplývá z kontrolního protokolu ze dne 5. 5. 2011, makléř ubezpečoval klienty na jejich přímé dotazy, že v případě uzavření smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí nejde o exkluzivní smlouvu a že zde nehrozí žádná sankce, pokud bude nemovitost nabízet a prodávat i jiná realitní kancelář.

Ze smluv o podpoře prodeje nemovitostí, které jako přílohy kontrolních protokolů ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 tvoří součást správního spisu, konkrétně z bodu 2. Předpokládaná cena nemovitostí a odměna poskytovatele odstavec 2 vyplývá, že klient je povinen zaplatit poskytovateli/žalobci sjednanou odměnu ve výši 6 % ze skutečné prodejní ceny předmětných nemovitostí, nejméně však 19.500 Kč bez DPH. Podle čl. II. odst. 3 písm. g) smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí je klient povinen neuzavřít s jinou osobou smlouvu, kterou se zcizují předmětné nemovitosti ani smlouvu o této budoucí smlouvě bez součinnosti poskytovatele. Podle čl. IV. odst. 1 smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí (Výše odměny poskytovateli a její splatnost) poskytovateli/žalobci vzniká nárok na odměnu i tehdy, jestliže ke změně vlastnictví předmětných nemovitostí dojde i bez jeho přímé součinnosti. Podle čl. V. odst. 2 smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí (Zajištění závazků) v případě, že klient poruší své povinnosti vyplývající z této smlouvy či se jeho prohlášení ukáže být nepravdivá, neúplná, klamavá nebo zavádějící, je klient povinen zaplatit poskytovateli dohodnutou smluvní pokutu ve výši 6 % z předpokládané ceny předmětných nemovitostí uvedené v bodě 2 odst. 1 této smlouvy, nejméně však devatenáct tisíc pět set Kč.“

Výše uvedená zjištění z kontrol na místě ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 prvostupňový správní orgán kvalifikoval jako porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace poskytované ze strany kontrolované osoby

byly nepravdivé a byly způsobilé spotřebitele podstatně ovlivnit v jeho obchodním rozhodování.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl s výsledky kontrol seznámen doručením oznámení o provedené kontrole ve spojení s výzvou k předložení potřebných dokladů a dalších písemností a to dne 4. 5. 2011 (v případě kontroly ze dne 19. 4. 2011) a dne 11. 5. 2011 (v případě kontroly ze dne 5. 5. 2011). Žalobce byl v obou případech poučen o svém právu podat proti kontrolním protokolům písemné a zdůvodněné námitky ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení se s doručovanými písemnostmi ve smyslu § 17 zákona o státní kontrole. Tohoto práva žalobce využil a dne 16. 5. 2011 podal své písemné a odůvodněné námitky ke skutkovým zjištěním učiněným na základě kontroly ze dne 5. 5. 2011. Dne 19. 5. 2011 vydal vedoucí kontrolního orgánu podle § 18 odst. 1 zákona o státní kontrole rozhodnutí o námitkách, v němž námitkám žalobce nevyhověl.

Poté bylo dne 13. 1. 2012 se žalobcem zahájeno správní řízení pro správní delikt podle § 4 odst. 1 a odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Prvostupňový správní orgán se rozhodl doplnit zjištění získaná na základě provedených kontrol ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 o výsledky jedenácti svědků (dva klienti žalobce, devět bývalých zaměstnanců žalobce). Protokoly o výsledku těchto svědků a vyrozumění žalobce podle § 51 odst. 2 správního řádu o takto prováděných důkazech jsou součástí správního spisu.

Správní řízení následně vyústilo v rozhodnutí ze dne 14. 5. 2012, č.j. 10/1169/11/34, jímž byla žalobci za porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 4 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta na základě § 23 odst. 1 a podle § 24 odst. 1 písm. a), odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele ve výši 5.000.000 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, kde namítal věcnou i právní nesprávnost prvostupňového správního orgánu. Odvolací námitky jsou téměř shodné s žalobními, jež jsou uvedeny shora.

O odvolání žalobce rozhodl ústřední ředitel České obchodní inspekce dne 31. 8. 2012 pod č.j. ČOI 78568/12/O100/1000/12/Če/Št tak, že v obou částech výroku I. prvostupňového správního orgánu změnil slova „obdobně sankci v podobě odměny pro jmenovanou společnost“ na „obdobně odměnu pro jmenovanou společnost“ (výrok I. napadeného rozhodnutí) a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil (výrok II. napadeného rozhodnutí).

K odvolací námitce, pokud jde o vady řízení, jež předcházelo vydání rozhodnutí správním orgánem prvního stupně, tj. zejména žalobcem tvrzeného porušení § 51 odst. 2 správního řádu, kdy úkony správního orgánu byly nařizovány ve vzájemné časové i místní kolizi, nebyly sdělovány podstatné údaje sloužící k identifikaci svědka, jehož výslech byl správním orgánem nařizován, a zprvu absentovaly i údaje o přesném místě a čase konání úkonu, žalovaný uvedl, že některé z námitek žalobce shledal důvodnými, neboť konání výslechů svědků ve stejném čase na různých místech České republiky, kterýžto postup správního orgánu objektivně znemožňoval účastníkovi řízení být těmito úkony přítomen, ač má na to ze zákona právo, představuje okolnost, pro kterou nelze k takto nezákonně provedeným důkazům při rozhodování ve věci přihlídnout. Žalovaný v pozici odvolacího správního orgánu uzavřel, že mezi výsledky, které je možno v rámci rozhodování ve věci použít patří následující výsledky pěti svědků: výslech paní M. J. konaný v Praze dne

22. 2. 2012 za účasti právního zástupce žalobce, výslech paní M. S. konaný v Brně dne 15. 2. 2012 za účasti právního zástupce žalobce, výslech paní K. T. konaný v Českých Budějovicích dne 21. 2. 2012 za účasti právního zástupce žalobce, výslech paní H. H. konaný v Českých Budějovicích dne 27. 1. 2012, o kterém byl účastník řízení včas vyrozuměn, přičemž nevyjádřil přání se tohoto úkonu účastnit, výslech paní G. S. konaný v Ostravě dne 17. 2. 2012, o kterém byl účastník řízení (jeho právní zástupce) včas vyrozuměn, dostavil se k výsledku s dvacetiminutovým zpožděním, načež mu bylo umožněno klást svědkyni otázky. Čtyři výslechy (D. S., A. B., Z. B., L. V.) nebylo podle názoru odvolacího správního orgánu možno použít s ohledem na porušení § 4 odst. 3 a 4 a § 51 odst. 2 správního řádu. Výslechy dvou svědků (K. K., J. H.) odvolací orgán neposuzoval, neboť správní orgán prvního stupně k těmto výsledkům při svém rozhodování nepřihlédl, přičemž žalovaný se s postupem prvostupňového správního orgánu v této věci ztotožnil.

K námitce, že se prvostupňový správní orgán s důkazními návrhy obsaženými v podání žalobce ze dne 1. 3. 2012 (výslechy svědků navržených žalobcem) vypořádal až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, čímž žalobce zkrátil v jeho právu na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně se zabýval jednotlivými návrhy účastníka řízení skutečně důkladně, podrobným a přehledným způsobem popsal své úvahy, na základě kterých se rozhodoval, načež dospěl v případě všech dotčených návrhů k oprávněnému a odůvodněnému závěru, že relevantní stav věci je již v řízení dostatečně zjištěn na základě jiných podkladů, a není proto účelné svědky navržené účastníkem řízení vyslýchat.

K žalobcem tvrzenému zohledňování vysvětlení podaných na Policii ČR žalovaný jakožto odvolací správní orgán uvedl, že poznatky získané z podaných vysvětlení nelze při samotném rozhodování ve věci jakkoli zohledňovat, neboť tyto slouží příslušným orgánům toliko ke zvážení, zda je účelné/potřebné osobu, jež vysvětlení podala, ve správním řízení vyslechnout jako svědka. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že k poznatkům získaným na základě vysvětlení podaných na Policii ČR nepřihlédl a skrze tuto skutečnost posuzoval i rozhodnutí prvoinstančního orgánu, a to zejména pokud jde o výši pokuty, která byla žalobci uložena. K námitce, že v daném případě nebylo provedeno řádné dokazování listinami – kontrolními protokoly ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 a dále tzv. manuálem společnosti určeným pro realitní makléře, žalovaný uvedl, že umožní-li správní orgán žalobci, aby se s dotčenými listinnými důkazy seznámil, i bez toho, že by byl žalobce o provádění předmětných listinných důkazů vyrozuměn, ani o tomto úkonu nebyl sepsán protokol podle § 18 správního řádu, pak nebyly porušeny právní předpisy takovým způsobem, aby to mělo za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Žalobcem namítanou neexkluzivitu smlouvy o podpoře prodeje nemovitosti žalovaný jako odvolací orgán odmítl s tím, že exkluzivita prodeje nemovitostí ve smlouvě výslovně sjednána je, a to v čl. II. odst. 3 písm. g) předmětné smlouvy, kdy je klient pod hrozbou smluvní pokuty v čl. V. odst. 2 předmětné smlouvy, povinen neuzavřít s jinou osobou smlouvu, kterou se zcizují předmětné nemovitosti ani smlouvu o této budoucí smlouvě bez součinnosti poskytovatele. Jelikož odměna sjednaná podle čl. IV smlouvy o podpoře prodeje nemovitostí není sankcí, žalovaný v tomto smyslu změnil výrok prvostupňového správního orgánu (viz výrok I. napadeného rozhodnutí).

Pokud jde o výši uložené peněžité sankce, žalovaný za účelem přehlednosti a plné přezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty uložené žalobci uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jaké skutečnosti a jakým způsobem byly při vyměřování sankce hodnoceny.

Žalovaný přitom zvážil způsob spáchání správního deliktu (opakované aktivní jednání žalobce, kdy byli spotřebitelé prostřednictvím zaměstnanců žalobce opakovaně a v rozporu s fakty ujišťováni o neexkluzivním charakteru smlouvy o podpoře prodeje nemovitosti, což bylo potvrzeno, jak kontrolními zjištěními, tak i četností stížností spotřebitelů a na základě výsledků svědků v průběhu prvostupňového správního řízení), následky spáchání správního deliktu, kdy předmětem prodeje je nemovitost, která není klasickým spotřebním zbožím, a uskutečněný či neuskutečněný prodej může významným způsobem ovlivnit život spotřebitele i celé jeho rodiny, vysoké odměny či smluvní pokuty, a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán (soustavná, dlouhotrvající a záměrná praxe žalobce), obdobné potrestání za nekalé praktiky (rozhodnutí inspektorátu ČOI Středočeského a Hl. m. Prahy ze dne 8. 2. 2010, č.j. 4451-10-09).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 s.ř.s.). Při splnění podmínek podle § 51 s.ř.s. soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Podle § 2 odst. 1 písm. s) zákona o ochraně spotřebitele se pod pojmem odborná péče rozumí úroveň zvláštních znalostí a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti.

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Za spáchání tohoto správního deliktu může správní orgán, kterým je podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele Česká obchodní inspekce uložit pokutu do 5.000.000 Kč (viz § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele).

Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán.

K prvnímu okruhu výše uvedených žalobních námitek, které se týkají dodržování procesních předpisů v daném správním řízení, soud uvádí následující. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že protokoly o kontrolních zjištěních představují v řízeních, při kterých správní orgán z kontrolních výsledků vychází, listinný důkaz ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2013, č.j. 4 As 34/2013 – 24).

Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. O provedení důkazu listinou, pokud je prováděn mimo ústní jednání, se dle § 18 správního řádu sepisuje protokol. Z obsahu správního spisu v této věci je zřejmé, že protokol podle § 18 správního řádu ani záznam o provedení důkazu protokoly o kontrole vyhotoveny nebyly, což však samo o sobě nečiní kontrolní protokoly nepoužitelnými důkazními prostředky ve správním řízení.

Soud považuje za vhodné v této souvislosti poukázat na komentář ke správnímu řádu, ve kterém je k ustanovení § 53 odst. 6 tohoto zákona uvedeno, že *ustanovení § 53 odst.6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí.....Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení.....Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (druhém vydání publikace Správní řád – Komentář JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012).*

Obdobně se k této problematice vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.8.2016, č.j. 1 As 80/2016-30 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém vyslovil závěr, že *je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina, se kterou žalobkyně byla již seznámena v průběhu kontroly, není vadou řízení, pokud nebyla žalobkyně informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaná musela informovat žalobkyni o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst předmětnou listinu, a tak jí provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Vadou řízení nicméně je, že správní orgán prvního stupně o provedení důkazu nese-psal protokol (§ 53 odst. 6 a § 18 odst. 1 správního řádu). Aby tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, musela by mít potenciálně vliv na jeho zákonnost. Ve správním soudnictví soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Správní soudy obecně bdí nad dodržováním hmotného i procesního práva správními orgány. Procesní pravidla však nejsou samoučelná, ale slouží k uplatňování a prosazování subjektivních hmotných práv. Prostor pro zásah soudu z důvodu procesního pochybení správního orgánu je proto dán jen tehdy, pokud pochybení mohlo mít vliv na subjektivní hmotná práva. Naopak tento prostor dán není, pokud sice správní orgán při své činnosti pochybil, avšak pochybení se ve hmotných subjektivních právech účastníka nijak neprojevalo. V takovém případě by se totiž rozhodnutí správního orgánu pro nepodstatnou vadu řízení zrušilo a následně by správní orgány vydaly po obsahové stránce rozhodnutí stejné, pouze již bez oné procesní vady. Takovýto postup by nejen postrádal logiku, navíc by ale i neodůvodněně plýtlval prostředky účastníků řízení, stejně jako prostředky veřejnými (zásada procesní ekonomie).*

Tento názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem lze plně uplatnit i v daném případě. Ve správním spise sice není založen protokol o provedení důkazu listinami – protokoly o kontrolách ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 a ani tyto listiny nebyly přečteny za účasti žalobce, ale jejich obsah byl žalobci znám již před zahájením předmětného správního řízení, když mu byly doručeny kontrolním orgánem. Protokoly o kontrole

včetně všech příloh tvoří součást správního spisu. Neznalost obsahu těchto listin žalobce ostatně ani nenamítá. Absence protokolu o provedení důkazu listinou je proto pouze formální vadou bez vlivu na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný tuto otázku dle názoru soudu posoudil správně. Výsledek posouzení, že toto nedodržení shora uvedených ustanovení správního řádu nemohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, odpovídá shora citovaným názorům a nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z perspektivy možného a žalobcem tvrzeného zásahu do jeho procesních práv je tedy podstatné, zda měl v prvostupňovém správním řízení možnost se s protokoly o kontrole seznámit a vyjádřit se k nim, nikoliv zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený v § 53 odst. 6 správního řádu ve vazbě na § 18 odst. 1 téhož předpisu. S obsahem tohoto listinného důkazního prostředku byl žalobce seznámen, jak soud uvedl již shora, ještě před zahájením správního řízení, při nahlížení do spisu, (viz např. protokol ze dne 2. 2. 2012, 17. 2. 2012, 22. 2. 2012, 27. 2. 2012) měl možnost obsah těchto listin prostudovat opakovaně. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že žalobce byl dne 24. 2. 2012 ze strany žalovaného před vydáním rozhodnutí ve věci seznámen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Kontrolní protokoly ze dne 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011 soud považuje s ohledem na výše uvedené důvody za důkazy, na základě nichž bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu správního deliktu stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Zjištění získaná z kontrolních protokolů se prvostupňový správní orgán rozhodl ve správním řízení doplnit o výslech jedenácti svědků, z nichž ve skutečnosti, jak je uvedeno výše, přihlížel a vyhodnocoval pouze devět svědeckých výpovědí (vyloučení dvou svědeckých výpovědí odůvodnil prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí a odvolací správní orgán se s jeho závěry ztotožnil). Žalovaný v odvolacím správním řízení, kde žalobce namítal obdobně jako v žalobě porušení procesních práv s ohledem na způsob, jakým prvostupňový správní orgán vyrozumíval žalobce jako účastníka správního řízení o důkazních úkonech v podobě výslechu svědků, dal žalobci ve čtyřech případech výslechu svědků za pravdu, a to z důvodu kolize výslechů (tj. výslechy ve stejném čase na různých místech České republiky), resp. porušení zásady součinnosti správního orgánu s účastníky řízení vyjádřené v § 4 odst. 3 a 4 správního řádu a § 51 odst. 2 správního řádu. Dle soudu není třeba tyto závěry žalovaného vyjádřené v napadeném jakkoli dále korigovat. Po přezkoumání správního spisu a výpovědí zbývajících pěti svědků soud konstatuje, že ve všech zbývajících pěti případech byl žalobce vyrozumíván ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu o těchto úkonech včas, s uvedením konkrétního času a místa tak, aby se mohl výslechů účastnit a klást svědkům otázky, což ve čtyřech případech také učinil, čímž bylo zachováno jeho právo na obhajobu ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k výslechům svědků, u nichž shledal, že jsou stíženy vadami v procesním postupu prvostupňového správního orgánu, nepřihlížel, nicméně tyto procesní vady neshledal natolik intenzivní ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu, aby mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud se v tomto bodě s žalovaným ztotožňuje a konstatuje, že procesní pochybení prvostupňového správního orgánu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. I zbylé výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti procesně správným způsobem, dostatečně doplňují a potvrzují skutečnosti zjištěné při kontrolách ve dnech 19. 4. 2011 a 5. 5. 2011.

K námitce žalobce, že nebyly provedeny jím navrhované výslechy svědků, soud uvádí, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu). Prvostupňový správní orgán nadto ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč žalobcem navrhované výslechy svědků neprovedl, žalovaný v napadeném rozhodnutí tento postup aproboval a soud neshledává důvod pro opačné hodnocení postupu správních orgánů, zvláště pokud skutečnosti prokazující existenci relevantních skutkových okolností o spáchání správního deliktu a jeho soustavnosti získané z listinných podkladů byly dostatečně potvrzeny výpověďmi již vyslechnutých svědků. K návrhu na výslech pana B. jako svědka považuje soud za vhodné poukázat na to, že jmenovaný jednal za žalobce v jednom ze dvou shora uvedených případů, kdy jako zájemci vystupovali kontrolori České obchodní inspekce. Správnímu orgánu bylo tedy zřejmé, jak tento navrhovaný svědek při jednání o uzavření smlouvy o podpoře prodeje nemovitosti vystupoval, že zájemcům neposkytoval správné a úplné informace

Soud dále uvádí, že pokud jde o tzv. manuál žalobce určený pro realitní makléře, lze si o jeho existenci učinit závěr na základě výpovědí některých svědků, bývalých zaměstnanců žalobce. Samotná listina manuálu součástí správního spisu, který byl soudu předložen, není a důkaz touto listinou ve správním řízení proveden nebyl, toto však nic nemění na skutečnosti, že ve správním řízení bylo jinými důkazy prokázáno, že žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

K použití a zohledňování protokolů o podání vysvětlení sepsaných Policií České republiky podle § 158 odst. 6 trestního řádu žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že poznatky takto získané nelze bez dalšího při samotném rozhodování ve věci jakkoli zohledňovat, čímž korigoval závěry prvostupňového správního orgánu učiněné v odůvodnění jeho rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nepřihlížel při svém rozhodování k obsahu protokolů o podání vysvětlení poškozených spotřebitelů učiněných na Policii České republiky v průběhu let 2007 až 2011. Přes absenci obsahu těchto vysvětlení při úvaze o naplnění předmětné skutkové podstaty správního deliktu nelze mít za to, že by byl skutkový stav zjištěn v nedostatečném rozsahu. Žalovaný nepochybil, jestliže i tuto vadu řízení před prvostupňovým správním orgánem neshledal jako důvod pro vyhodnocení odvolání jak opodstatněného.

K námitce žalobce ohledně nesprávného právního hodnocení, neboť dle názoru žalobce se nejednalo v případě smluv o podpoře prodeje nemovitosti, které se zájemci byly uzavírány, o exkluzivitu, soud uvádí následující. Ze smluvních ujednání, která tvoří součást smlouvy, jednoznačně vyplývá, že žalobce měl zajištěnou platbu od klientů, ať prodej nemovitosti zajistil či nikoliv. Pokud by nebyl přizván k uzavření smlouvy o zcizení nemovitosti, znamenalo by to porušení smluvních povinností s důsledkem zaplacení pokuty, jejíž výše je v podstatě shodná s odměnou, kterou by klient musel zaplatit, pokud by ke sjednání smlouvy žalobce přizval, byť by si zájemce opatřil sám bez jakéhokoliv příspěví ze strany žalobce. Za této situace je závěr o exkluzivitě smlouvy, o které nebyli klienti řádně informováni, odůvodněný a právní hodnocení provedené žalovaným je v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně spotřebitele. Osoby jednající jménem žalobce poskytovali klientům nesprávné informace, což je v rozporu s požadavky odborné péče a což podstatně mohlo ovlivnit jejich rozhodování tak, že, pokud by byli informováni správně, by k uzavření smlouvy nepřistoupili. Dle názoru soudu skutková zjištění byla žalovaným po právní stránce zhodnocena v souladu s právními předpisy, k naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu došlo. Tvzení, že klienti mohou nemovitost i přes uzavření

smlouvy o podpoře prodeje nemovitosti prodat samostatně, aniž by to pro ně mělo jakékoliv negativní důsledky, znamená porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik, neboť taková informace byla v rozporu se zněním smluvních ujednání, která byla součástí smlouvy a na která klienti nebyli upozorněni.

Ohledně žalobcem namítané výše uložené pokuty soud uvádí, že je třeba vycházet ze skutečnosti, že výše pokuty je výsledkem správního uvážení žalovaného při zohlednění všech hledisek, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná). V posuzované věci se jedná o závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán (viz § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele). Z rozhodnutí správního orgánu musí vyplývat, jaké konkrétní úvahy jej vedly k uložení pokuty v příslušné výši, a výše pokuty s ohledem na kritéria a zákonnou limitaci (v tomto případě šlo o maximální možnou výši pokuty za daný správní delikt) musí vyhovovat podmínce přiměřenosti. Správní orgán je pak při použití správního uvážení limitován základními principy správního rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č.j. 4 As 51/2007 – 68), mezi něž patří dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu a jeho přesvědčivost. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č.j. 4 As 51/2007 – 68: „...*Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty byly přezkoumatelné.*“ Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, jakým způsobem byla zákonná kritéria pro uložení výše pokuty správním orgánem hodnocena s ohledem na konkrétní jednání a poznatky o jeho soustavnosti již nejméně od roku 2007. Lze tedy uzavřít, že pokud jde o úvahy žalovaného ohledně výše pokuty, považuje je soud za přezkoumatelné z pohledu jednotlivých okolností, které byly s ohledem na konkrétní správní delikt brány v úvahu správním orgánem, také za zákonné, nikterak nepřekračující a nezneužívající meze správního uvážení. Pokud se jedná o námitku, že vzhledem k výši má uložená pokuta likvidační charakter, toto tvrzení v odvolání žalobce nijak blíže nekonkretizoval. Žalobce nepředložil žalovanému žádný podklad dokládající jeho majetkovou situaci a neunesl tak důkazní břemeno, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (viz § 52 správního řádu; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2010, č.j. 1 As 9/2008 – 133). Za této situace má soud za to, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, protože se tímto tvrzením nezabývalo. Bylo na žalobci, aby uvedl konkrétní data k tvrzení o likvidačním charakteru uložené pokuty. Je pravdou, že tato byla uložena v maximální zákonem stanovené výši, ale jak bylo již uvedeno shora, žalovaný dostatečným způsobem zdůvodnil, proč tuto výši považuje za správnou a tyto úvahy dle soudu mají oporu ve zjištěných skutečnostech. Soud neshledal ani důvody pro využití svého moderačního oprávnění, neboť pokuta nebyla vzhledem ke všem okolnostem případu uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a citovaná zákonná ustanovení soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká